

Predmet C-700/21**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

22. studenoga 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Corte costituzionale (Italija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

18. studenoga 2021.

Žalitelj:

O.G.

Intervenijent:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Predmet glavnog postupka

Postupak za ocjenu ustavnosti članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Leggea del 22 aprile 2005, n. 69 (Zakon br. 69 od 22. travnja 2005.), u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica iz predmetnog slučaja, koji je pred sudom koji je uputio zahtjev pokrenuo Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni, Italija) u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga (u daljnjem tekstu: EUN) izdanog za državljanina treće zemlje stalno nastanjenog u Italiji.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Usklađenost talijanskog propisa o fakultativnim razlozima za neizvršenje EUN-a, u dijelu u kojem se tim propisom pravosudnim tijelima izvršenja ne dopušta da odbiju predaju državljanina trećih zemalja koji borave ili se nalaze u Italiji, s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584/PUP u vezi s člankom 1. stavkom 3. te odluke i člankom 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

Prethodna pitanja

(a) Protivi li se članku 4. točki 6. [Okvirne odluke] Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, tumačenom s obzirom na članak 1. stavak 3. te okvirne odluke i članak 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (Povelja), propis poput onog talijanskog kojim se u okviru postupka europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu izvršenja kazne ili sigurnosne mjere apsolutno i automatski isključuje mogućnost da pravosudna tijela izvršenja odbiju predaju državljana trećih zemalja koji se nalaze ili borave na talijanskom državnom području, neovisno o vezama koje te osobe imaju s tim područjem?

(b) U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, na temelju kojih kriterija i uvjeta treba smatrati da su te veze toliko važne da nalažu pravosudnim tijelima izvršenja da odbiju predaju?

Navedene odredbe prava Unije

Okvirna odluka Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka): konkretno, članak 4. točka 6., članak 1. stavak 3. i članak 5. točka 3.

Povelja Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja): članak 7.

Navedene odredbe međunarodnog prava

Europska konvencija o ljudskim pravima (u daljnjem tekstu: EKLJP): članak 8.

Međunarodni pakt o građanskim i političkim pravima: članak 17. stavak 1.

Navedene nacionalne odredbe

Ustav: članci 2., 3. i 11., članak 27. treći stavak, članak 117. prvi stavak

Legge del 22 aprile 2005, n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (Zakon br. 69 od 22. travnja 2005. – Odredbe za usklađivanje nacionalnog prava s Okvirnom odlukom Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica) (u daljnjem tekstu: Zakon br. 69/2005), konkretno:

- članak 18.*bis* stavak 1. točka (c), kako je uveden člankom 6. stavkom 5. točkom (b) Legge del 4 ottobre 2019, n. 117 (Zakon br. 117 od 4. listopada

2019.), u skladu s kojim talijanska pravosudna tijela izvršenja EUN-a mogu odbiti predaju tražene osobe, koja je talijanski državljanin ili državljanin druge države članice Unije i koja zakonito i stvarno boravi ili se nalazi na talijanskom državnom području, u svrhu izvršenja kazne ili sigurnosne mjere oduzimanja slobode koju je izrekla država izdateljica, pod uvjetom da država izvršenja odredi da će se kazna ili sigurnosna mjera izvršiti u Italiji;

- članak 19. stavak 1. točka (c), u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica iz ovog slučaja, u skladu s kojim, ako je osoba koja je predmet EUN-a državljanin ili ima boravište u talijanskoj državi, predaja te osobe u svrhu provođenja kaznenog progona podliježe uvjetu da ta osoba nakon saslušanja mora biti vraćena državi članici izvršenja kako bi u njoj izdržala kaznu ili sigurnosnu mjeru oduzimanja slobode koja joj je eventualno izrečena u državi članici izdateljici.

Kratki prikaz činjenica i postupka

- 1 Žalitelj, državljanin Moldove koji je stalno nastanjen u Italiji, u Rumunjskoj je pravomoćno osuđen na zatvorsku kaznu u trajanju od pet godina za kaznena djela porezne utaje i pronevjere iznosa koji se duguju za plaćanje poreza na dobit i PDV-a, a koja je počinio u svojstvu direktora jednog društva s ograničenom odgovornošću od rujna 2003. do travnja 2004. Općinski sud u Braşovu (Rumunjska) protiv njega je 13. veljače 2012. izdao EUN u svrhu izvršenja kazne.
- 2 Presudom od 7. srpnja 2020. Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) odredio je predaju žalitelja pravosudnom tijelu izdavanja uhidbenog naloga.
- 3 Povodom žalbe zainteresirane osobe, Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud, Italija) ukinuo je 16. rujna 2020. tu presudu i vratio je na ponovno odlučivanje, pri čemu je pozvao Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) da sam ocijeni svrsishodnost podnošenja zahtjeva za ocjenu ustavnosti članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Zakona br. 69/2005 iz nekoliko aspekata.
- 4 Rješenjem od 27. listopada 2020. Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni), nakon što je naveo da je žalitelj u dovoljnoj mjeri dokazao da je stalno nastanjen u obiteljskom i poslovnom smislu na državnom području gdje živi zajedno sa ženskom osobom s boravištem u Italiji s kojom ima dijete koje danas ima 12 godina, istaknuo je pred sudom koji je uputio zahtjev navedeni zahtjev za ocjenu ustavnosti.

Glavni argumenti Cortea d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni), suda koji je u glavnom postupku odlučivao o meritumu

- 5 Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) ima dvojbe u pogledu ustavnosti članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Zakona br. 69/2005, u dijelu u kojem se tim člankom ograničava primjena tog fakultativnog razloga za neizvršenje

EUN-a na talijanske državljane i državljane drugih država članica ako zakonito i stvarno borave ili se nalaze na talijanskom državnom području, pri čemu se dakle isključuju državljani trećih zemalja koji u Italiji ne bi mogli izdržavati kaznu izrečenu u državi izdateljici, iako oni zakonito i stvarno borave ili se nalaze u Italiji i stvorili su značajne i stalne veze u toj državi.

- 6 Stoga se navedenim člankom, kojim se u talijansko pravo prenosi članak 4. točka 6. Okvirne odluke, neopravdano ograničava područje primjene potonjeg članka koji bi se inače primjenjivao na svaku osobu koja boravi ili se nalazi u državi izvršenja.
- 7 Navedeno je u suprotnosti s ciljem resocijalizacije osuđene osobe na kojem se temelji članak 4. točka 6. Okvirne odluke, kao i njezin članak 5. točka 3. Naime, resocijalizaciju treba osigurati svakoj osuđenoj osobi bez razlikovanja na temelju državljanstva. Obveza izvršenja kazne u inozemstvu također bi bila protivna reedukativnoj funkciji, predviđenoj člankom 27. trećim stavkom Ustava, koju kazna ima u odnosu na osuđenu osobu s čvrstim obiteljskim i društvenim vezama u Italiji, kao i njezinu pravu na privatnost i obiteljski život.
- 8 U tom pogledu Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) tvrdi da iako je odluka da se u nacionalno pravo prenesu fakultativni razlozi za neizvršenje EUN-a predviđeni člankom 4. Okvirne odluke obuhvaćena diskrecijskom ovlašću država članica, u slučaju da navedene države odluče to napraviti dužne su poštovati sadržaj te odredbe, bez mogućnosti izmjene područja primjene te odredbe ovisno o državljanstvu osobe ili trajanju njezina boravka u državi članici izvršenja.
- 9 Osim toga, Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) smatra da nije opravdana razlika u postupanju prema državljanima trećih zemalja koja proizlazi, s jedne strane, iz članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Zakona br. 69/2005 (izvršenje EUN-a radi izvršenja kazne) i, s druge strane, iz članka 19. stavka 1. točke (c) tog zakona (izvršenje EUN-a radi provedbe kaznenog progona). Naime, dok se prvonavedenom odredbom isključuje primjena fakultativnog razloga za odbijanje predaje na državljane trećih zemalja iako su oni nastanjeni u Italiji, drugonavedena odredba primjenjuje se i na te državljane koji bi imali pravo da u Italiji izdržavaju kaznu koju je po provođenju postupka eventualno izrekla država izdateljica.
- 10 Zaključno, isključivanje državljanina trećih zemalja iz područja primjene članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Zakona br. 69/2005 u suprotnosti je s člancima 2., 3. i 11., člankom 27. trećim stavkom i člankom 117. prvim stavkom Ustava u vezi s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke te člankom 7. Povelje, člankom 8. EKLJP-a i člankom 17. stavkom 1. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

Glavni argumenti stranaka iz glavnog postupka

- 11 Intervenijent Presidente del Consiglio dei ministri (Predsjednik Vijeća ministara, Italija) traži da se zahtjev za ocjenu ustavnosti proglasi nedopuštenim ili neosnovanim.
- 12 Prema intervenijentovu mišljenju, mogućnost pozivanja na predmetni razlog za odbijanje i naglašavanje činjenice da je državljanin određene države članice Unije nastanjen na državnom području, pri čemu se iz toga isključuju državljani trećih zemalja, usko su povezani sa skupom prava i sloboda koji proizlaze iz građanstva Unije. Stoga smatra da se čini da se taj razlog za odbijanje, koji se temelji na statusu građanina Unije, primjenjuje samo na državljane država članica kao što to također proizlazi iz pripremnih akata Okvirne odluke.
- 13 Osim toga, Okvirnu odluku treba tumačiti s obzirom na opće načelo uzajamnog priznavanja odluka koje nalaže da se odbijanje izvršenja EUN-a mora smatrati iznimkom od općeg pravila izvršenja samog naloga i da se opseg tog odbijanja ne može ograničiti člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke, kako je tumači Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) (vidjeti presude od 13. prosinca 2018., Sut, C-514/17, t. 28. i od 6. listopada 2009., Wolzenburg, C-123/08). Države članice ne mogu stoga proširiti slučajeve odbijanja izvršenja EUN-a izvan slučajeva koji se određuju Okvirnom odlukom.
- 14 Stoga smatra da je člankom 18.*bis* stavkom 1. točkom (c) Zakona br. 69/2005 pravilno prenesen članak 4. točka 6. Okvirne odluke.
- 15 Osim toga, intervenijent se poziva na presudu od 2. travnja 2020., Ruska Federacija, C-897/19, u kojoj je Sud ponovio da se zabrana diskriminacije na temelju državljanstva iz članka 18. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU) ne primjenjuje na razlike u postupanju između državljana država članica i državljana trećih zemalja i da se članak 21. UFEU-a, kojim se dodjeljuje pravo slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica, ne odnosi na državljane trećih zemalja.
- 16 Intervenijent također tvrdi da resocijalizacija osuđene osobe ne predstavlja cilj koji se specifično nastoji postići Okvirnom odlukom 2002/584, nego da se taj cilj nastoji postići Okvirnom odlukom Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2008/909/PUP).
- 17 Što se tiče razlike u postupanju prema državljanima trećih zemalja koja proizlazi, s jedne strane, iz članka 18.*bis* stavka 1. točke (c) Zakona br. 69/2005 i, s druge strane, iz članka 19. stavka 1. točke (c) tog zakona, tvrdi da ona nije neopravdana jer je cilj postupovnog uhidbenog naloga drukčiji i odnosi se na to da se smanji broj postupaka u odsutnosti.

- 18 U svakom slučaju, smatra da pojam boravišta koji se predviđa predmetnim odredbama prava Unije i navedenim odredbama talijanskog prava treba tumačiti na način da su tim pojmom obuhvaćeni samo talijanski državljani i državljani drugih država članica Unije koji zakonito i stvarno borave u Italiji, tako da se područje primjene tih odredbi podudara.

Kratki prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 19 Sud koji je uputio zahtjev naglašava važnost zahtjeva za ocjenu ustavnosti koji je pred njim istaknuo Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni), a čija osnovanost može dovesti do odbijanja predaje žalitelja državi izdavateljici, a samim time i do izvršenja njegove kazne u Italiji. Suprotno tomu, ako se utvrdi da je taj zahtjev neosnovan, Corte d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) dužan je odrediti predaju žalitelja.
- 20 Sud koji je uputio zahtjev prije svega navodi da je nakon donošenja rješenja Cortea d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni), članak 18.bis Zakona br. 69/2005 bio izmijenjen člankom 15. stavkom 1. Decreta legislativo del 2 febbraio 2010, n. 10 (Zakonodavna uredba br. 10 od 2. veljače 2010.; u daljnjem tekstu: Zakonodavna uredba br. 10/2010). Novim člankom 18.bis stavkom 2. Zakona br. 69/2005, koji je zamijenio prethodno važeći članak 18.bis stavak 1. točku (c), u pogledu mogućnosti odbijanja predaje državljanina druge države članice Unije koji zakonito i stvarno boravi ili se nalazi u Italiji dodaje se zahtjev u skladu s kojim taj državljanin treba najmanje pet godina zakonito i stvarno boraviti ili se nalaziti u Italiji. Što se tiče državljana trećih zemalja, ništa se nije izmijenilo.
- 21 Zakonodavnom uredbom br. 10/2010 izmijenjen je i članak 19. stavak 1. točka (c) Zakona br. 69/2005. Taj članak 19., koji se primjenjuje u slučaju EUN-a izdanog u svrhu provedbe kaznenog progona i kojim se najprije predviđalo da predaja i talijanskih državljana i državljana drugih država članica ili državljana trećih zemalja koji borave ili se nalaze u Italiji podliježe uvjetu da se osoba u slučaju osude mora vratiti u Italiju radi izvršenja kazne, sada u stavku 1. točki (b) predviđa da predaja podliježe tom uvjetu samo u odnosu na talijanske državljane i državljane drugih država članica Unije koji zakonito i stvarno borave u Italiji najmanje pet godina.
- 22 U svakom slučaju, na glavni postupak treba primijeniti *ratione temporis* zakonodavstvo koje je bilo na snazi prije navedenih izmjena.
- 23 Što se tiče argumenta Cortea d'appello di Bologna (Žalbeni sud u Bologni) koji se navodi u točki 8. ovog zahtjeva, sud koji je uputio zahtjev tvrdi da se on ne može prihvatiti i, pozivajući se u tom pogledu na navedenu presudu Wolzenburg (konkretno na točke 58., 59. i 62.), pojašnjava da je Sud već priznao kao zakonita određena ograničenja razloga za odbijanje koja su uvele države članice. Međutim, sud koji je uputio zahtjev navodi da u slučaju kad je nacionalnim zakonodavstvom o prenošenju utvrđen fakultativni razlog za odbijanje iz članka 4. točke 6. Okvirne

odluke na način koji nije u skladu s načelima i temeljnim pravima Unije koji se također navode u uvodnoj izjavi 12. i članku 1. stavku 3. Okvirne odluke, to je nacionalno zakonodavstvo u suprotnosti sa samim člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke.

- 24 Sud koji je uputio zahtjev smatra da se opisana pitanja u pogledu tumačenja članka 4. točke 6. Okvirne odluke odnose na aspekt koji još nije razmatran u sudskoj praksi Suda, odnosno na odnos između te odredbe i zaštite temeljnih prava državljanina treće zemlje koji je predmet EUN-a. Stoga valja utvrditi je li, eventualno pod kojim uvjetima, državljanin treće zemlje koji boravi ili se nalazi u državi izvršenja nositelj temeljnog prava da ne bude udaljen s državnog područja potonje države u svrhu izvršenja kazne ili sigurnosne mjere u državi izdavateljici.
- 25 Osim toga, budući da je područje EUN-a potpuno usklađeno tom okvirnom odlukom, razina zaštite temeljnih prava koja mogu odrediti ograničenja u pogledu obveze uzajamnog priznavanja sudskih odluka drugih država članica mora biti ona koja proizlazi iz Povelje i članka 6. Ugovora o Europskoj uniji. Međutim, u područjima koja su potpuno usklađena državama članicama ne dopušta se da nalažu poštovanje isključivo nacionalnih standarda zaštite temeljnih prava kada to može ugroziti nadređenost, jedinstvo i djelotvornost prava Unije (presude od 26. veljače 2013., Fransson, C-617/10, t. 29. i od 26. veljače 2013., Melloni, C-399/11, t. 60.).
- 26 Nakon što je podsjetio na autonomne pojmove osobe koja „boravi” i koja se „nalazi” na državnom području države članice izvršenja, kako ih je definirao Sud u presudi od 17. srpnja 2008., Kozłowski, C-66/08, sud koji je uputio zahtjev navodi da pitanja koja se postavljaju u ovom slučaju sadržavaju nove elemente u odnosu na sudsku praksu Suda u području EUN-a koja je utvrđena u navedenim presudama Kozłowski i Wolzenburg ili u presudi od 5. rujna 2012., Lopes da Silva Jorge, C-42/11.
- 27 Sud koji je uputio zahtjev također pojašnjava da je u prošlosti već utvrdio neustavnost talijanskog propisa kojim se provodi Okvirna odluka u dijelu u kojem taj propis nije predviđao da se predaja, u svrhu izvršenja zatvorske kazne u Italiji, osim talijanskom državljaninu odbije i u pogledu državljanina druge države članice Europske unije koji zakonito i stvarno boravi ili se nalazi na talijanskom državnom području.
- 28 Što se tiče resocijalizacije osuđene osobe, sud koji je uputio zahtjev podsjeća da je „cilj razloga za moguće neizvršenje iz članka 4. točke 6. Okvirne odluke pravosudnim tijelima izvršenja osobito omogućiti pridavanje posebne važnosti mogućnosti povećanja izgleda za društvenu rehabilitaciju tražene osobe nakon isteka kazne na koju je ta osoba osuđena” (presude Kozłowski, Wolzenburg i Lopes da Silva Jorge), te navodi i uvodnu izjavu 9. Okvirne odluke 2008/909/PUP koja se također primjenjuje na državljane trećih zemalja, a u skladu s kojom „[i]zvršenje [kazne] u državi koja izvršava nalog treba poboljšati mogućnost socijalne rehabilitacije osuđene osobe. Kako bi se nadležno tijelo države

izdavateljice naloga uvjerilo da će izvršenje kazne od strane države koja izvršava nalog olakšati socijalnu rehabilitaciju osuđene osobe, uzima u obzir elemente kao što su, na primjer, povezanost te osobe s državom koja izvršava nalog, činjenicu smatra li osuđena osoba državu koja izvršava nalog mjestom na kojem ima obiteljske, jezične, kulturne, društvene i druge veze”.

- 29 Sam je Sud nedavno naglasio povezanost između potonje okvirne odluke i Okvirne odluke 2002/584/PUP, pri čemu je utvrdio da „povezanost koju je zakonodavac Unije predvidio između Okvirne odluke 2002/584 i Okvirne odluke 2008/909 treba pridonijeti postizanju cilja poboljšanja društvene rehabilitacije predmetne osobe. Štoviše, takva rehabilitacija nije samo u interesu osuđene osobe, već i Europske unije općenito” (presuda od 11. ožujka 2020., SF, C-314/18, t. 51.).
- 30 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev ističe da se i drugim normativnim aktima Unije, poput Direktive Vijeća 2003/109/EZ od 25. studenoga 2003. o statusu državljanina trećih zemalja s dugotrajnim boravkom (konkretno člankom 12. stavkom 4.) ili Direktive Vijeća 2003/86/EZ od 22. rujna 2003. o pravu na spajanje obitelji (konkretno člankom 17.), predviđa zaštita interesa državljanina treće zemlje koji zakonito i stvarno boravi ili se nalazi u određenoj državi članici, da ne bude udaljen iz te države.
- 31 Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev poziva se na sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) koja se odnosi na članak 8. EKLJP-a. Naime, ESLJP je pridavanjem sve veće važnosti resocijalizaciji osuđene osobe u okviru funkcija kazne (presuda od 26. travnja 2016., Murray protiv Nizozemske, t. 102.; od 30. lipnja 2015., Khoroshenko protiv Rusije, t. 121. i od 9. srpnja 2013., Vinter protiv Ujedinjene Kraljevine, t. 115.) smatrao da izvršenje zatvorske kazne na velikoj udaljenosti osuđene osobe od boravišta obitelji može dovesti do povrede članka 8. EKLJP-a zbog poteškoća koje iz toga proizlaze za zatvorenika i za članove njegove obitelji u pogledu održavanja redovitih i čestih kontakata, koji su pak važni s obzirom na ciljeve kazne koji se odnose na resocijalizaciju (presuda od 7. ožujka 2017., Polyakova i dr. protiv Rusije, t. 88.). U potonjoj presudi ESLJP također navodi da su ta načela potvrđena u Preporukama Odbora ministara [Vijeća Europe] državama članicama o Europskim zatvorskim pravilima (European Prison Rules), koje su donesene 11. siječnja 2006. i čiji članak 17. stavak 1. osobito predviđa da zatvorenike treba, u mjeri u kojoj je to moguće, rasporediti u zatvore koji se nalaze u blizini njihova prebivališta ili mjesta resocijalizacije. Sudskom praskom ESLJP-a također se naglašava potreba da u odlukama koje u svakom slučaju dovode do udaljavanja stranca s državnog područja jedne države, uvijek treba postići pravednu ravnotežu između razloga na kojima se temelji to udaljavanje i suprotstavljenih razloga zaštite prava dotične osobe, temeljenog na članku 8. EKLJP-a, da ne bude udaljena iz mjesta u kojem održava najvažniji dio svojih društvenih, poslovnih, obiteljskih i emocionalnih odnosa, osobito kada je stranac u braku ili ima djecu na državnom području države iz koje treba biti udaljen i, *a fortiori*, u slučaju kad je stranac rođen ili je odrastao u toj državi iako nije stekao državljanstvo te države

(presuda od 24. studenoga 2020., Unuane protiv Ujedinjene Kraljevine, t. 72.; od 19. svibnja 2016., Kolonja protiv Grčke, t. 48.; od 23. lipnja 2008., Maslov protiv Austrije, t. 68. do 76.; od 18. listopada 2006., Ûner protiv Nizozemske, t. 57. i od 2. kolovoza 2001., Boultif protiv Švicarske, t. 48.).

- 32 Budući da se u ovom slučaju, iako se odnosi na osobu na koju se trenutačno ne primjenjuju mjere oduzimanja slobode, postavljaju pitanja o tumačenju koja se odnose na središnje aspekte funkcioniranja EUN-a i budući da zatraženo tumačenje može imati opće posljedice i za tijela koja su pozvana na suradnju u području EUN-a i za prava traženih osoba, sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u ubrzanom postupku u skladu s člankom 105. Poslovnika Suda.

RADNI DOKUMENT